

Caracterizarea personajului Andrei Pietraru din opera *Suflete tari* scrisa de Camil Petrescu-a patra parte

Protagonistul traieste acum voluptatea noptilor "calde si patimase", dar nu sesizeaza dimensiunea reala si cea etica a actului sau. Este nevoie ca prietenul Culai, venit cu aerul tare de tara si cu simtul realitatii, in aceasta "cladire veche, cu ziduri groase ca de cetate", sa-l trezeasca la realitate. Dar acest contact ii readuce eroului inabilitatea si inertia initiale. Confruntarea (mai intai) cu Ioana il arata "ingrozit", "nelinistit", "nedumerit", profund, sincer", "timid", dar aiurit de fericire. A doua confruntare, cea cu batranul tata, il statorniceste intre coordonatele caracteriale cunoscute.

Matei Boiu il numeste "misel", "descreierat", "student intarziat", "pur si simplu un ticalos". Andrei, la inceput nesigur, ascultator, are "(o incalestare, ca o convulsi-une epileptica a intregului corp, si pe urma o destindere de resort; urla innebunit, poruncitor): Sfarseste odata! Cu sau fara binecuvantarea dumi-tale, Ioana e nevasta mea". De aici incolo, "(...lasand loc liber vietii din el, infrigurat, vorbeste repede, clocotind iar cu aceeasi uluitoare, unica respiratie din seara iatacului): Ei, da! Am tacut pana acum... ti-am respectat durerea absurda... dar sfarseste odata... nu uita ca nu-mi vorbesc nici spatari, nici palate, nici "pozitie" sociala... Ti-e sila? Stomacului dumitale bolnav, dintilor dumitale cariati, craniului dumitale plesuv le e sila de muschii mei de otel, de sanatatea mea de salbatic? (Cu dispret. Intr-un strigat formidabil): Batranetea dumitale imi insulta tineretea!". Iesirii intempestive a lui Andrei i s-a gasit chiar o culoare sociala, neprijinita insa de text.

Finalul dramei este cel intrevazut inca din primele pagini ale ei. Sarutul nevinovat adresat Elenei este un alt artificiu dramaturgie pus in slujba intentiei auctoriale: ultima lovitura - necesara - a destinului-realitate. Confruntarea dintre cei doi fosti iubiti, din ultima parte a piesei, pune definitiv capat prezumtiei ca doua constiinte insetate de absolut, avand fiecare tiparul sau de idealitate, pot coexista. Ioana ramane "cu un dispret care desparte doua lumi", iar Andrei raspunde chemarii din sine, care-i cere dovada certitudinii supreme. "Innebunit pana la incandescenta, a pierdut cu desavarsire simtul realitatii. Ii e totul indiferent, afara de propria lui loialitate". Gestul final este cel la care meditase indelung: "Fac acest lucru ca sa fiu eu insumi... Platesc cuvantul smuls cu un pret pe care cred ca in felul acesta nu l-au platit niciodata stramosii dumitale".

Setea de certitudine, situarea in aerul rarefiat al ideii, il fac pe Andrei mare, profund. Asa-zisa salvare a lui de catre Culai (sugestie a vietii care palpita dincolo de zidurile "groase ca de cetate") si ceilalti este o falsa rezolvare a unei probleme mult mai profunde, de existenta si, mai ales, de constiinta. Pe Andrei nu l-a pierdut Ioana, ci himera iubirii absolute.